

РЕШЕНИЕ

№ 551

гр. Варна , 10.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 29 СЪСТАВ в публично заседание на втори септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мария Бончева

при участието на секретаря Калинка Ив. Димитрова
като разгледа докладваното от Мария Бончева Административно наказателно дело № 20213110202008 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на „ВВ.“ООД срещу НП № 03 –012739/ 19.08.2020г. на Директора на Дирекция “Инспекция по труда”- Варна, с което за нарушение на чл.63 ал.2 от КТ, на осн. чл.416, ал.5 вр. с чл.414 ал.3 от КТ, на „ВВ.“ ООД е наложено наказание “Имуществена санкция” в размер на 5 000 лева.

Жалбата е подадена в срок и от процесуално легитимиран субект, поради което е допустима и приета от съда за разглеждане по същество.

В жалбата си въззивната страна моли да бъде отменено наказателното постановление. АНО не изпълнил задължението си да изясни обстоятелствата, не описал нарушението като не посочил дата и място на извършване. Нарушението не било извършено, лицето имало сключен договор, същия ден било подадено уведомлението до НАП, а впоследствие било връчено на работника.

В съдебно заседание, въззивната страна, редовно призована, се представлява от процесуален представител, който пледира НП да бъде отменено, прави алтернативно искане за прилагане на чл.415в от КТ с минимално наказание.

Въззиваемата страна се представлява от процесуален представител, който оспорва жалбата и моли НП да бъде потвърдено като правилно и

законосъобразно. Нарушението било безспорно доказано.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

На 10.08.2020 г., в 11.40ч. била извършена проверка на строителен обект в гр.Варна, ул. „Неофит Бозвели“ №9, с изпълнител „ВВ.“ООД. Установило се, че до работа е допуснат Асан Младенов, на длъжност „работник строителство“, преди да му е връчено копие от уведомлението по чл.62, ал.3 от КТ, заверено в ТД на НАП.

Трудовият договор №644 с дата 07.08.2020г. бил изпратен за регистрация по- късно същия ден и уведомлението било с изходящ номер от 10.08.2020 г., 13.07ч. Проверката установила работника на обекта в 11.40 часа, поради което било обективно невъзможно уведомлението да му е връчено.

Бил съставен АУАН, предявен на упълномощено лице. Срещу АУАН не постъпили възражения. Описаните в него констатации били изцяло възприети от АНО и било издадено обжалваното НП.

Описаната фактическа обстановка се установява и потвърждава чрез събраните и изготвени по установения ред доказателства и доказателствени средства:

Като събрани по реда на НПК следва да се ценят всички писмени доказателства по делото - АУАН, трудов договор, справка за приети уведомления, разпечатка от подадени данни за уведомления, заповед за компетентност, констативен протокол и др.

Съдът кредитира показанията на св.И. като конкретни, подробни, логични и непротиворечащи на останалите доказателства по делото.

Съдът не кредитира показанията на свид. Младенов. Същите не кореспондират с установената помощта на другите писмени и гласни доказателства фактическа обстановка. Показанията на същия са вътрешно противоречиви.

Предвид горното, съдът установи фактическата обстановка такава, каквато е описана в АУАН и в НП. Доказателствата, преценени в тяхната съвкупност, са достатъчни за да се направи извода, че на 10.08.2020 г. Асан Младенов е бил допуснат до работа и че към този момент на същия не е било

връчено копие от уведомление до НАП. Твърденията на жалбоподателя не са подкрепени с доказателства.

Съдът, както с оглед изложените от жалбоподателя доводи, така и предвид императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваността му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните изводи:

При провеждане на АНП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

АУАН и НП са издадени от компетентни органи и в законоустановения срок. Съдържат формално реквизитите, изисквани съгласно чл.42 и 57 ЗАНН. Обстоятелствената част на НП отговаря на разпоредителната. Посочени са всички съставомерни признаци на нарушението и всички, относими към тях факти, поради което нарушението е индивидуализирано по начин, позволяващ на въззивника да разбере, в какво се изразява то и срещу какво се защитава. Посочени са и доказателствата. В АУАН и НП са изложени всички правно релевантни факти – дата, място и др.

Правилно е приложен материалният закон.

Като е допуснал до работа лицето А. Младенов, преди да му връчи копие от завереното в ТД НАП уведомление и от трудовия договор, на 10.08.20г. в гр.Варна работодателят „ВВ.“ООД извършил нарушение по чл. 63 ал.2, което е наказуемо по чл. 414 ал.3 от КТ. Съставът на нарушението би бил осъществен, както ако не е било връчено копие от уведомлението, така и ако не е бил връчен екземпляр от трудовия договор. Това е така, т.к. законът изисква кумулативно на лицето да са били връчени и договор и копие от уведомлението. Невръчването на което и да е от двете осъществява състава на административното нарушение. С оглед чл.415в ал.2 от КТ, в случая не е приложима привилегированата норма на чл. 415в ал.1 за маловажно нарушение.

Съдът намира, че наложеното наказание е несправедливо.

Съдът не констатира отегчаващи отговорността обстоятелства, които да обосноват Имуществена санкция в размер от 5000 лева. Наказание два пъти по-високо от минималния размер е непълно несъответно на тежестта на нарушението. Не са били отчетени смекчаващите отговорността

обстоятелства, а именно това, че работникът е постъпил на работа същия ден, че трудовият договор е бил изпратен за регистриране в НАП, че е регистриран и нарушението е отстранено незабавно след установяването му, както и че от него не са настъпили вредни последици. Тези смекчаващи отговорността обстоятелства обосновават Имуществена санкция в минимален размер от 1500 лева, предвиден за работодател. Такова наказание е достатъчно за да се въздейства превъзпитателно предупредително и възпиращо на дееца и на останалите членове на обществото.

Позовавайки се на влязлата в сила разпоредба на чл.63, ал.3 от ЗАНН на 04.12.2019г. процесуалния представител на жалбоподателя е направил искане преди края на съдебното заседание за присъждане на разноските по делото. Същото искане е направил и процесуалния представител на въззиваемата страна. Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.3 ЗАНН страните имат право на разноски. Въпроса за възлагането на разноските в административно наказателния процес е изрично уреден в чл. 63, ал.3 ЗАНН, а именно по реда на АПК, което изключва приложението на принципа на чл. 189, ал.3 НПК. В АПК въпросът за възлагането на разноските е уреден в чл. 143, в който е посочено, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или откаже да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Подателят на жалбата има право на разноски по ал. 1 и при прекратяване на делото поради оттегляне на оспорения от него административен акт. Когато съдът отхвърли оспорването или подателят на жалбата оттегли жалбата, страната, за която административният акт е благоприятен, има право на разноски. Когато съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли жалбата, подателят на жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв.

Липсва обаче изрична уредба как следва да се процедира, ако искането за отмяна на административен акт е частично уважено и частично отхвърлено. По този въпрос съгласно препращащата норма на чл. 144 АПК приложение намират общите правила на чл. 78 ГПК, в който е проведен принципът, че страните имат право на разноски съразмерно с уважената, респективно отхвърлената част от искането. Свидетелство, че именно това е законовата идея е и нормата на чл. 136 АПК, съгласно която разноските за общия представител се понасят от административния орган съобразно

уважената част от оспорването. При приложение на този принцип и двете страни в настоящото производство биха имали право на разноски по съразмерност, пропорционално на уважената/отхвърлената част от жалбата.

Искания за разноски са направени от страните и са представени списъци с разноски. Според съда с оглед изхода на делото следва да се присъдят разноски на двете страни по съразмерност.

В случая жалбоподателя е направил разходи за защитник в размер на 580 лева, което е над минимума определен в Наредбата за размера на адвокатските възнаграждения. Тъй като санкцията наложена на жалбоподателя се намалява от 5000 лева на 1500 лева следва и частично да се уважи искането на разноски за защитник. Затова съразмерно с размера на изменената част на НП следва да се уважи претенцията на процесуалния представител на въззивника, като на последния следва да бъдат присъдени съд. разноски за адв. възнаграждение, намалени пропорционално съобразно изменения размер на административната санкция, а именно сумата 406 лева.

Същевременно въззиваемата страна ДИТ гр.Варна също е направила разноски –поискала е ю.к. възнаграждение. В контекста на приложението на цитираната разпоредба към конкретния казус, съдът намира, че следва да уважи претенцията на процесуалния представител на АНО, съизмеримо с размера изменената част на НП. Съгласно чл.37, ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Като взе предвид, че производството по делото не представлява фактическа и правна сложност изискваща специални процесуални усилия по поддържане на обвинителната теза на АНО, но като съобрази, че по делото са проведени едно съдебно заседание, в което е участвал процесуален представител на Д „ИТ“, намира, че следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, предвиден в нормата на чл.27е от Наредбата, а именно сумата от 80 лева. В съответствие с правилото на чл. 78а ал.3 вр. с ал.1 от ГПК, съдът намира, че следва да присъди заплащане на разноските за юрисконсултско възнаграждение, намалени пропорционално съобразно изменения размер на административната санкция, а именно сумата от 24 лева. Предвид гореизложеното, съдът

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ НП № 03 –012739/19.08.2020г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“- Варна, с което за нарушение на чл.63 ал.2 от КТ, на осн. чл.416, ал.5 вр. с чл.414 ал.3 от КТ, на „ВВ.“ ООД е наложено наказание „Имуществена санкция“ в размер на 5 000 лева, **КАТО НАМАЛЯВА РАЗМЕРА на наложеното адм. наказание „Имуществена санкция“ на 1500 ЛЕВА.**

ОСЪЖДА "ВВ." ЕООД да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“- Варна сумата от 24 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение по НАХД №2008/2021г. по описа на ВРС.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ –гр.Варна да заплати на "ВВ." ЕООД сумата от 406 лева, представляваща съдебни разноски по НАХД №2008/2021г. по описа на ВРС.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Варненски административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщенията от страните, че решението и мотивите са изготвени.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____